

at være rigtig pæn! . . . Moderen vilde nok blive glad, naar de kom. Men allermest længtes hun næsten efter Bedstemoderen, som var syg. Og ogsaa efter Trofast længtes hun, og efter den røde Kat og gamle Bedstefader. For det var vist ikke sandt, hvad Ellen havde fortalt, at han var død.

. . . Imidlertid havde Emanuel fortsat sin Vandring langsmed Stranden. Himlen var i Løbet af Eftermiddagen bleven lidt skyet, og Havet var ligesom nervøst uroligt, skønt Luften var ganske stille.

Nede ved Havstokken, omkring en opskudt Baad, stod en Flok Fiskere, der i tavs Ærbødighed blottede deres Hoveder, idet han gik forbi. En af dem, en lille Gamling, hvis Ansigts mange stærke Farver tydede paa, at han ikke altid havde hørt til Ædruelighedens Venner, blev endog staaende med Hatten mellem Hænderne; og Alle blev de ved at stirre efter ham, mens han langsomt og tankefuldt fjernede sig op mod de store Lyng-højder.

„Mærkede I noget?“ spurgte tilsidst den Gamle.

De Andre lo lidt af denne Ytring og sagde, idet de atter tog fat paa Baaden for at trække den højere op paa Stranden:

„Hvad mener du, vi skulde ha'e mærket, La's?“